

“Buscava tres tipus d’home en què pots confondre la realitat amb la feina”

Angel Burgas (Figueres, 1965) publica a Empúries la novel·la *L’habitació d’en Beckwitt*. Compta amb un gran nombre de relats i novel·les, i també obres juvenils i de teatre. Viu a Barcelona.

—**Feu donar moltes voltes al lector, abans no pot tenir una idea clara del conjunt de la novel·la, de les característiques de l’obra, novel·la formada, a més, per tres parts ben diferenciades.**

—Sí. Com que sóc autor de narrativa juvenil busco estratègies que hi he après. A més, una de les —diguem-ne— normes de la casa és que la novel·la sigui coral i això fa que amb la incorporació de nous personatges i situacions, el lector no té una idea global fins que la novel·la no està una mica avançada.

—**El lector ha d’estar al cas dels nous personatges, sense saber, d’entrada, si seran principals o secundaris. I ha d’estar disposat a acceptar els canvis d’estils, de tècnica narrativa. La segona part és interioritzada.**

—La segona part és com un monòleg. És un artista que parla, però el faig parlar com fa Andy Warhol als seus dietaris, de manera sintètica, funcional: on va, qui veu, quant li costa un bitllet... Tot i ser un artista conceptual, explica coses clares i concretes. La primera part jo diria que és més teatral: uns quants personatges tancats en un espai. I a la tercera m’allunyo en l’espai, sense la necessitat del monòleg interior de la segona. L’espai interior se l’ha de fer el lector. És la part més dura. Les coses que s’hi expliquen són les més *heavys*, tot i que l’aparença és de *thriller*.

—**No heu parlat de l’episodi inicial, una espècie de pròleg. És una situació misteriosa i la novel·la comença fet i fet després, reculant en el temps. És un incident de dotze pàgines que Simenon hauria explicat en trenta línies. Per acostumar el lector al ritme de tota la novel·la?**

—És una mena de pròleg, és veritat. Hi volia representar una situació inquietant, tot i que no s’esclareix fins al final. És un fet real que van veure la meva mare i la meva tia, i aquesta visió estranya és un dels motors que em van crear la història. Requeria per a mi un ritme amb el qual elles em van explicar la situació. D’una altra banda, la dona que ho explica volia ser

EL TEMPS

Angel Burgas publica la novel·la *L’habitació d’en Beckwitt*, a l’Editorial Empúries.

guionista de cinema i ho explica no com un guió ràpid, sinó a partir de les acotacions que acompanyen el guió, més extenses. És a dir, tota la recreació visual de l’escena. No és tan important la història pel que passa després, però és una mica, com escric al principi... Imaginem-nos l’actor com en un pla fix a l’inici del film.

—**Quan la narradora acaba d’explicar l’episodi comenta situacions de la seva vida relacionada amb tants personatges nous —d’un Ben passa a un Jordi, d’un treball del qual no se sap res a informar-te de si dorm uns dies a casa seva o a casa d’un altre, a Figueres— que el lector ha de fer un gran esforç per no quedar descol·locat.**

—No havia vist que aquesta part fos tan atabaladora. Sí que vàrem repensar, amb l’agent, l’inici de la tercera part, que era una mica bèstia, i vaig afegir-hi un text introductori, però aquest detall que dieu no l’havia vist.

—**El personatge d’en Beckwitt, una antiga estrella del cinema americà, podia haver ofegat els altres, perquè és el més viscut i el més interessant. Però l’heu equilibrat, no?**

—Buscava tres tipus d’home en què pots confondre la seva realitat amb la seva feina, un actor, un artista i el tercer, aquest nebot que s’exhibeix davant la càmera web i mostra una imatge sexual. Tots tres es fan conèixer davant d’una pantalla, perquè l’artista fa videoart. El vell, l’actor, domina perquè és el motor dels altres dos.

—**Però no tant.**

—No, a la novel·la, no.

—**La jove que va a treballar a casa seva, la narradora, també fa de contrapès.**

—Exacte. Tot i ser discreta en la manera d’actuar. Jo també diria que és un dels personatges principals. A més és la que fa de nexa i això li dóna més força.

—**Una novel·la com aquesta s’ha de planificar molt abans?**

—Sí. Però el meu sistema de treballar consisteix a planificar l’estructura al cap, abans de començar. Es tenen les imatges, al cap, inconnexes, i la feina d’escriptura primera és encaixar-les en una trama i una estructura.

Lluís Bonada